

[Økonomiministeren]

Jamen den metode har jeg ikke noget imod at bruge, så lad os tage tallene fra 1990 og 1991 og gøre det op på samme måde. Dengang hr. Fogh Rasmussen blev økonomiminister og i forvejen var skatteminister, steg den statistiske ledighed med 24.000; men der dækkes over, at 23.000 personer også var på beskæftigelsesprojekter osv., så den reelle ledighedsstigning var 47.000 fra 1990 til 1991.

På samme måde kan man tage tallene for 1991 og 1992. Den usminkede ledighed – efter den tidligere regerings måde at gøre den op på – steg med 41.000. Fra 1992 til 1993 – hvor jeg plejer at sige, at den nuværende regering arvede tallene fra den tidligere regering – var stigningen på 55.000, hvis den blev gjort op på samme måde, som hr. Fogh Rasmussen gør i sin pressemeddelelse. Og så kan jeg sige til oplysning for hr. Fogh Rasmussen, at den nuværende regerings opgørelse for årene 1994 og 1995 viser et reelt fald på 29.000, hvis den bliver gjort op på samme måde.

Alt dette er bare for at sige, at det udelukkende har ren og skær underholdningsværdi at tale om disse tal. Regeringen har aldrig nogen sinde påstået, at den kunne løse årtiers ophobning af ledighed fra det ene år til det andet. Regeringen har sagt, at den ville vende denne udvikling, gøre det målrettet og bestemt. Og det er det, vi har gjort, for der er ingen, der kan betvivle – uanset hvordan man gør tallene op, når man ser Danmarks Statistiks ledighedstal – at stigningen i ledigheden er stoppet.

Det, vi gerne vil, er at gøre passive midler aktive. Det var KVR-regeringens overskrift for arbejdsmarkeds- og socialpolitikken, og nu gør vi det bl.a. med orlovsordninger, som ikke engang er noget nyt, for den tidligere regering var med til at indføre dem. Der er sket nogle ændringer; denne regering har gjort orlovsordningerne endnu mere liberale, og det vedkender vi os gerne, fordi vi var oppe mod en så umenneskelig stærk stigning i ledigheden, at vi måtte gøre noget ekstraordinært. Derfor er orlovsordningerne ved lov bestemt til at være midlertidige – 3-årige – og en af dem er endda kun étårig, nemlig sabbatordningen.

Men det er da klart, at regeringen vil følge med i, hvad der sker på området, og hvilke erfaringer vi får. Der står i konvergensprogrammet og i finansredegørelsen, at arbejdsmarkedets struktur vil blive vurderet og fulgt op, hvis

der opstår barrierer af en eller anden art. Men regeringen har valgt at satse på uddannelse og opkvalificering af den erhvervsaktive del af befolkningen og bruge orlovsordningerne for at gøre passive ydelser aktive, i en periode endda på en meget liberal måde.

Det er rigtigt, som fru Anne Birgitte Lundholt citerer, at regeringen bruger begrebet »styrbare offentlige udgifter« i konvergensprogrammet, og jeg vil gerne have lov at citere fra det sted, fru Anne Birgitte Lundholt selv henviste til. På side 10 i konvergensprogrammet står der:

»Hovedmålsætningen for de offentlige udgifter er, at væksten i de styrbare offentlige udgifter i de kommende år efter det overgangsvise løft i 1994 bør være meget moderat og ligge klart under væksten i økonomien som helhed.«

Det betyder, at det offentlige udgiftstryk vil falde, fordi det forventede opsving i den private sektors vækst og beskæftigelsen vil øge den samlede produktion og mindske de konjunkturbestemte overførselsindkomster. Der skelnes altså mellem styrbare og konjunkturbestemte udgifter, og det er klart, at når regeringen – i øvrigt i lighed med de øvrige EU-landes regeringer – benytter de konjunkturbestemte udgifter som en modkonjunkturbevægelse, om man så må sige, er det altså den måde, det skal forstås på.

Jeg citerer videre for at gøre afsnittet færdigt: »I fremskrivningen er der antaget« – og ikke »skal«, som hr. Fogh Rasmussen sagde fra talerstolen at der står – »en årlig stigning i det offentlige forbrug på 0,8 pct. efter 1994 bl.a. for at imødekomme udbygning af efteruddannelsessystemet.«

Det er lidt centralt det her, fordi det, det drejer sig om, er den samlede økonomiske politik, som er beskrevet her. Den fremgår også af regeringsgrundlaget.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det gennemsnitlige offentlige forbrug igennem 1980'erne uanset Venstres klare målsætninger har haft en stigning på ca. 1 pct. om året. Det skal jeg vende tilbage til senere, men det er bare for at sætte det i relation til det, der står her og i regeringsgrundlaget.

Om det at føre aktiv finanspolitik – som også mistænkeliggøres af fru Anne Birgitte Lundholt, eller i hvert fald sættes der spørgsmåls-